

"קדושים תהיו"
דברים נפלאים בענייני קדושה
נכתבו בעלון כשנה שעברה -
והורפסו עם הוספת
בספר "מה למעשה"

גליון קכ"א

פרשיות אחרי מות - קדושים תשפ"ג

"מי אמר שזה רע - אולי זה טוב", "מי אמר שזה טוב - אולי זה רע"...

וויינברג ר"ר אש התורה לספר כ'משל', הובא בספר 'נאה דורש' ('. והרי זה כאשר אמרנו - **אנחנו קרוצי חומר אינו יודעים אינתו עד מה, איש אינו יודע מה הוא טוב ומה הוא היפך הטוב,** רק הקב"ה המנהיג עולמו בחשבון ובהשגחה הוא היודע היטב מהו טוב, וממילא הבה נקבל באהבה ובשמחה את הנהגתו עמנו - אף אם נראים הדברים כרעה וקושי, ונדע שהכל לטובה. ויש בזה מן הלימוד לענייני אמונת אומן - לדעת שלא הנראה לנו כצרה ומכאוב, כאבדון והפסד, הוא באמת כך, אדרבה, יש כאן ישועה וברכה, רווח ומציאה.

מוסיף הגה"צ: לא פחות מכן ייאמרו דברים הללו, לענין יראת שמים הטהורה - בעת עמידתו בנסיון ושמירת עצמו בקדושה לפני המקום הנה בעת הנסיון נראים לו הדברים כגלאנצדיג ושפיגלדיג (נוצץ, כמראה נוצצת), ידע כי לא כן הוא כלל וכלל, אלא אדרבה, העסק בעניינים אלו כשהוא היפך מרצון הבורא אינו טוב אלא רע גמור (רק היצר מדמה לו את הדבר כנוצץ טוב), וכן להיפך, אם נראה לו שהעמידה בנסיון היא עבודה קשה ויגיעה מרובה, ידע שבאמת יש לו בזה טובה וברכה לו ולזרעו לדורותם.

א' גיט ווארט
מאגזיין המשפיעים והבנוניים שלישיא

וספרתם לכם - הכנה לקבלת התורה

ב'באר הפרשה' (גליון תזומ"מ תשפ"ג) הובא מעשה נורא מהגה"צ רבי צבי מיכל שפירא זצ"ל (אשר הגה"צ רבי יוסף חיים זוננפלד ז"ע העיד עליו שהוא נאוותה של עיר הקודש ירושלים), שני סוחרים שותפים היו במדינת טורקיה, שהיו עוסקים במסחרם בכל יום מתחילת היום עד חצות, ולאחר מכן היו לומדים בחברותא משך ג' שעות רצופות, ובשעות אלו לא הפסיקו מתלמודם אפילו לרגע אחד, ביום מן הימים עשו ביניהם תלכות כף שמי מהם שיעלה לשאון השמימה יבוא אל חברו בחזיון לילה ויסיפר לו מה עלה בדיונו. אתא ההוא יומא ואחד מהם נתעלה לשמי רום, כעבור כמה ימים קיים את הבטחתו והתגלה לרעהו בחלומו, ואמר לו שעומק הדין רב עד מאד ומי יצדק לפניו בדין, וכך סיפר מיד בהגיעו לפני בית דין של מעלה הביאו לשם את אבותי ואבות אבותי, וכולם הביטו בכל פרטי הדין, בתחילת הדין נכנסו ובאו להם המון רב של מלאכים קדושים שנבראו על ידי המצוות ומעשים טובים שעשית בהאי עלמא, ולאחריהם נקבצו ובאו מלאכי חבלה מאוימים ונוראים שנבראו על ידי העוונות, וכך ישבו בית דין של מעלה ודנו על כל פרט ופרט שעשית כל ימי חיי, לפתע ראיתי היאך חומה גדולה ואטומה (בלשונכם בהאי עלמא - חומת בטון) ניצתת ביני לבין כל מלאכי החבלה והעוונות, וכולם החל לצעוק לי 'גן עדן' גן עדן.

שאלתי את דייני בית הדין, וכי לזה עלמא דקשוט יקרא, האם זהו אמיתתה של דין להתעלם מכל המלאכי חבלה ולפסוק את הדין לטובה, ענו לי: חומה זאת נבנתה על ידי לימוד התורה שלמדת כל יום ג' שעות ברציפות, וקודם שחזר למרום אמר, דע לך, שלא במהרה ניתנה רשות לרדת להאי עלמא אפילו בחלום אלא ששלחוני בכדי להודיע כאן בעולם עד כמה גדול כוחה של רציפות הלימוד, ועתה הגע עצמך, מה היה קורה באם היינו מפסיקין את הלימוד זעיר שם זעיר שם, הרי לא הייתה חומה זו אטומה מכל צדדיה ומלאכי החבלה היו יכולים להיכנס אף דרך נקב צר ביותר ולחייבני בדני.

אומר שזה אולי זה
ובאו לפני את דבריו, לו 'טוב' לו נענה האיש לעומתם, **מי אומר שזה טוב, אולי זה רע...** וראו הכל כי ה'משבר' שעבר באבידת סוסו עדיין משפיע עליו לרעה, כי מדוע ידבר ככה, כש'טובה' וברכה היא נחלתו ונתגדל רכושו פי כמה וכמה.

לא עברו ימים רבים, ובן זקוניו של הזקן - בחור בן י"ז שנה החליט בימי 'בין הזמנים' לרכוב על אחד מהסוסים החדשים - שהרי כשיש שפע של סוסים אפשר לרכוב בכל יום על סוס אחר, אחר כברת דרך החליט הסוס שלא היה אלא 'סוס', וגם היה רגיל להיות חפשי במקום מגוריו במדבר, ולא הורגל ש'בני האדם' יוכביב עליו, ע"כ הגביה עצמו והשליך לאחוריו את הבחור, הבחור שנפל מגובה הסוס בחזקה **שבר את שני רגליו גם יחד**, הובילוהו לבית החולים ומשם חזר הביתה לשכב על מיטתו כש'גבס' מכה את שני רגליו... וכל בני העיר נכנסו לנחמו כשהם מבכים את ה'מכה' הקשה... ואמרו לו, **צדקת כאשר אמרת מי אומר שזה טוב, אולי זה רע...** כי כמה רע וקשה הוא הדבר לשבור שני רגליו כאחד עם יסורים קשים ומרים, ולהיפך לזמן ארוך להיות 'תלוי' באחרים, ונתברר שכל 'רווח' הסוסים אינו אלא צרה צרורה, נורא נוראות. נענה הזקן, **מי אומר שזה רע, אולי זה טוב...** נדו בני העיר באצבעם על מצחם, נעבעץ, מסכן הזקן הלוה, כי כל כך השפיעו עליו הצרות, עד שאומר על צרה כזו שטובה היא.

ויהי מקץ שבועיים ימים, הגיעו חיילי הצאר ניקולאי לאותה העיר, במטרה לגייס את בחורי ישראל לצבאם... רבים וטובים נלקחו לצבא, אך בבואם לבית הזקן וראו איך שבנו הבחור שוכב במיטה עם רגליו שבורות הניחו לו לנפשו, וכעבור כמה שבועות הגיעו בשורות קשות משדה הקרב, כי רבים מבחורי העיירה קיפחו את נפשם ברעב הקשה שהיה נחלתם, ואילו בחור זה נפשו הייתה לו לשלל, אז ראו הכל שצדק הזקן באמרו כי טוב הוא (מעשה זה היה מרובה הגאון רבי נח

כתב הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א ('באר הפרשה' פר' אחרי קדושים): כתבו רבותינו בעלי התוס' (ב'מושב זקנים') במצוות 'בצדק תשפוט עמיתך', וז"ל, אם בא עליך מדת הדין, הרי זה מצות עשה להצדיק עליו הדין, והו' 'עמיתך' - הקב"ה [וכתיבי (משלי כו ז') 'רעך רוע אביך אל תעזוב'] וכו', ובאותה שעה הקב"ה מתפאר על מלאכי השרת וכו' (עיי"ש), עכ"ל.

כי אין בכח בן אנוש להשיג עומק חשבונו של עולם, אלא מאמינים אנו באמונה שלימה שאל-א אמונה ואין עול צדיק וישר הוא', וגם לעולם אין אדם יודע כמה צער ועגמת נפש נחסך ממנו על ידי הקשיים שעוברים עליו.

מעשה שהיה באחת העיירות בימי קדם, באיש יהודי זקן שגורו היה על לשונו לענות בכל עת **'מי אומר...'** - כשבאו לומר לו על ענין פלוני שהוא רע ומר, אמר, **'מי אומר שזה רע, אולי זה טוב...** לאיך, כשבאו לומר לו על ענין פלוני שהוא טוב ומתוק, אמר, **'מי אומר שזה טוב, אולי זה רע...** לזקן זה היה סוס יחיד ומיוחד וממנו היתה פרנסתו (במסע ומשא), באחד הימים באשמורת הבוקר ברח לו הסוס למרחקים, ונשאר הזקן בעירום ובחוסר כל, באותו היום לא יצא הזקן מביתו, כי מה יש לו לחפש ברחוב אם אי אפשר לו להסיע עוברים ושבים או לישא משאותיהם מבלי סוסו הנאמן... וכל בני העיר נכנסו לנחמו ולבכות את רוע הגזירה, כשהם מבכים את ה'אבידה' הקשה... כמה רע וקשה הוא הדבר, להתהפך ברגע אחד מבעל פרנסה לעני חסר כל, אמר להם הזקן בפזמונו הקבוע, **'מי אומר שזה רע, אולי זה טוב...** הביטו עליו בני העיר כמי שנשתבשה עליו דעתו מרוב הצרות והתלאות...

אדהכי והכי הילך לו הסוס במעמקי המדבר, כשהוא מתחבר לסוסים המשוטטים שם חפשי, סוסי הפקר שאין עליהם עול בעה"ב, והיה שמח שמצא לו 'חברים' ללבבו, אך לא לעולם... כעבור כמה שעות החל הרעב לחרס בבטנו, וראה שחבריו החדשים אין נותנים לו אפילו מעט אוכל להשיב נפשו, בליט ברירה החליט לחזור לבית בעליו... וכשחזר, לא חזר לבד אלא בלוויית חבריו החדשים - כי סיפר להם אלו סעודות דשנות יקבלו אם יבואו עמו לבית בעליו, וכל העני השתוממו לראות כי 'בא הרוג ברגליו', הסוס חזר אך לא בגפו, אלא בלוויית 4-5 סוסים נוספים, אז הבינו את דברי בעה"ב שאמר להם, **מי**

ר' אמונת של הלבנה הרב דוד מטיאס

do548432274@gmail.com

ביצור ניתן לזהות אילו מוצרים יוצרו לאחר הפסח

חמץ שעבר עליו הפסח אסור באכילה ובהנאה, אולם אם מכר החמץ לגוי כדן קודם הפסח, מותר החמץ באכילה ובהנאה מיד לאחר הפסח כמבואר בס' 'תמ"ח ס"ג', וכיום יש הרבה שמהדרים שלא לקנות חמץ גמור שעבר עליו הפסח על אף שנמכר לגוי כדן וכדן ומקפידים לקנות אך ורק מוצרי חמץ גמור שיוצרו לאחר הפסח [והוא על פי המבואר במעשה רב בשם הגר"א ס"א קפ"א].

וכיצד ניתן לדעת על המוצר אם הוא יוצר לאחר הפסח או לפני הפסח? ישנם כמה דרכים לברר זאת: [א.] ע"י כיתוב מפורש כגון "נאפה לאחר הפסח" או "מויצר מקמה שנטחן לאחר הפסח" [אולם עיין במדרוך הכשרות של ה'בדן' העדה חרדית שכתבו דאין לסמוך על מה שנדפס על המוצר שנאפה לאחר הפסח לפי שמצויים זיכויים, וכתבו שהרובה לדעת איתני נאפה במדת גריץ לברוק את תאריך הייצור כדלהלן].

[ב.] על ידי תאריך ייצור המופיע בהזרקות דיו על גבי המוצר. [ג.] על ידי קוד מוצר המופיע ברוב המוצרים, כלומר כאשר לא מסומן על המוצר תאריך ייצור, ניתן לזהות אותו על ידי קוד המוצר [אין הכוונה לברקוד, אלא הכוונה לקוד המודפס בהזרקות דיו על גבי מוצרים רבים], הקוד בנוי משני חלקים, החלק הראשון [המספר השמאלי] מסמן את שנת הייצור, והחלק השני [המספרים הימניים] מסמנים את מספר הימים שעברו מתחילת השנה הלועזית, לדוגמא אם כתוב על מוצר מסוים קוד מוצר 3108 הכוונה היא שהמספר השמאלי מבטא את שנת הייצור הלועזית בקיצור, והימניים 2023 [לפעמים יכול להופיע רק הספרה האחרונה של השנה ולפעמים יכולים להופיע שני הספרות האחרונות כגון 23] והמספרים הימניים מבטאים את יום הייצור כלומר שהמוצר יוצר 108 יום מתחילת השנה הלועזית [לעיתים בסוף הקוד ישנו מספר נוסף המייצג את מספר המשמרת שבו יוצר המוצר].

בשנה זו שנת תשפ"ג ל מוצר שיוצר לאחר 103 יום מתחילת השנה הלועזית בידוע שיוצר לאחר הפסח, מפני שזהו מספר הימים שעברו מתחילת השנה הלועזית עד אחרי פסח, ועל כן מוצרים שמסומן עליהם מספר גבוה יותר מ- 3103 [או 23103] בידוע שיוצרו לאחר הפסח תשפ"ג. יש לציין שתאריך הייצור של המוצר מעיד רק על סיום הכנתו במפעל אך אינו מעיד על תאריך טחינת הקמח שהשתמשו בו במהלך הייצור, ועל כן המהדרים לאכול לאחר הפסח אך ורק מוצרים שהקמח שבתוכם נטחן לאחר הפסח, לא יוכלו להיעזר בקוד הייצור אלא רק בכיתוב המופיע על גבי האריזה "נאפה מקמה שנטחן לאחר הפסח".

כסף כשר אינו הולך לאיבוד!!!

סיפור מחזק ביותר על 'כסף כשר'... [מתוך דרשן].
היה זה בשבת אופרוף שנערכה במשפחתנו. כולנו ישבנו בחדר הילדים בבית חמותי, שהוסב לצורך השמחה הגדולה לחדר אוכל. המיטות הוצאו למרפסת, וכל מרצפת פנויה אוכלסה בכיסא, שולחן או עגלת טינוק.

הסעודה הסתיימה, הגברים יצאו לטיש, ואנו המשכנו בשיחה, עד שבשלב כלשהו כבה האור, בהוראת שעון השבת, וכולנו נאלצנו להתנער, מנסות כל אחת למצוא את לדיה הרדומים למחצה או לשליש.

על אף העייפות, הבנו שעלינו לסדר עתה את הבית, לפנות את השולחן ולנקות את שיירי הסעודה. בתור הכלה הבכורה לקחתי את המושכות לידיים, הסתערת על שולחן הסלון, זורקת הוראות מהירות לכל השאר.

"הכל הרי חד פעמי", אמרה גיטי, ועזרה לי לקפל את קצות מפת הניילון בצד השני. האור הקלוש מהמסדרון הספיק לנו כדי לזהות את בקבוקי היין ואת גביע הכסף ולשלוח אותם למטבח, וגע לפני שכל המפה נצורה על כל תכולת הכלים והשאריות והוצאה אחר כבוד אל תוך הפח הטמון שבהצנר הבניין.

בבוקר, הגענו כלנו ישר לבית הכנסת לשמחת האופרוף. כשניגשתי אל הסבתא באיחולי מדל טוב נלבבים, חשתי שמישהו מעיק עליה. סבתא, את מרגישה טוב? - שאלתי. היא הנהנה בשתיקה וסימנה לי בידיה שאינה יכולה לדבר בשעת קריאת התורה.

מיד אחרי הקידוש מיהרתי להתיישב לצידה. סבתא הושיטה לי את יד ימין שלה. "הטבעת שלי, טבעת הנישואין שאני כבר עונדת עשרות שנים, איננה". עצב קל נידק את פניה של סבתא. "זו לא סתם טבעת, זו טבעת הנישואין שלי! וכבר לפני שלושים וחמש שנים ניסו לגנוב אותה..."

כאן גברה הקטנות, וסבתא המשיכה לספר: "גנב פרץ לבית שלנו... אני זוכרת את פניו, כאילו היה זה אתמול. הייתי לבד

בבית, כששמעתי את הקולות, וניגשתי אל הדלת שהוא פתח בכוחות עצמו. כל הגוף שלי רעד, לא הצלחתי אפילו לפתוח את הפה כדי להתפלל! ה', תציל אותי! לחשתי בלי מילים. כשהרגשתי קרובה לעלפון, שמעתי פסיעות מוכרות מאחורי הגנב. סבא הגיע באופן מפתיע, יחד עם אחיו שבא לדון איתו בענייני חשוב.

"הגנב היה אובד עצות. סבא ואחיו הבינו מיד את המצב, בכוחות משותפים הצליחו לגבור על הברנש ולפתוח את האגרוף שלו שהיה קמוץ בחוזקה, ובתוכו... טבעת הנישואין שלי! הם הצליחו להוציא יקר מזול, והטבעת החשובה זכתה לחזור אל אצבעי למשך מספר שנים נוספות.

"שנים ספורות לאחר סיפור הגנב הגיעה אולגה, העוזרת הגויה, לנקות את התנור לקראת פסח. את תענוג ההתעסקות בחומרים כמו סנט מוריי אני נותנת רק לעוזרות גויות", הצטחקה סבתא. באותו יום, רגע לפני שהיא הלכה לדרכה, גיליתי שטבעת הנישואין שלי איננה.

"לא רציני לחשוד בכשרים, אבל אוטומטית נפל מבטי על אולגה העוזרת, שמלבד היישר שחסר לה - חסרו כמה ברגים בראשה; לא תאמינו - הטבעת שלי היתה ענודה על אצבעה, מתחת לכפפה השקופה ולשכבת השומן שדבקה בה. זו טבעת הנישואין שלי, אמרתי לה, והצבעתי על הבליטה הקטנה מבעד לכפפה.

"פניה של אולגה סמקו. במהירות קרעה את הכפפות מידיה, השליכה את הטבעת על הרצפה, חטפה את התיק שלה וברחה... מאז לא שבה יותר."

סבתא הוסיפה: "כששמע סבא שטרן (חמיה של סבתא) את הפלא הזה, איך נגנבה הטבעת פעמיים וחזרה בשלום לבעליה, הוא ענה בהתרגשות ואמר: "מה הפלא שהטבעת חזרה? הלוא אני משתדל כל כך להיזהר שכל משאי ומתני יהיו באמונה! כל הכספים שלי כשרים! את הטבעת לנישואין בני קנתי בכסף כשר, כסף כשר אינו הולך לעולם!" הוא חייב לחזור!"

סבתא נשמה עמוק. כל המעגל ההדוק של בני המשפחה שהתאסף סביבה ושמם את הסיפור באזניים פעורות, נשם יחד איתה בהערכת אמת; הערכה ליזשר הזה שסבתא וגם סבא אינם זדים ממנו כמלוא נימה, יזשר שנמצא בעורקי המשפחה ועובר בה דור אחר דור.

"אל תדאגי, סבתא, הטבעת שוב תחזור אליך!" הכריזה חנה'לה בת השמונה, והרחיבה את שפתי כולנו לחיוך רחב.

"מתי ענדת את הטבעת בפעם האחרונה, סבתא? שאלה אותה חמותי - בתה. סבתא שקעה בהרהורים, ואחר טפחה על מצחה, מחייכת. "נו, מה יש כאן לנבור בזיכרון? מתי יכולתי להשיל מעלי את הטבעת, אם לא לפני נטילת ידיים בסעודה של

אתמול?? השאלה היכן הנחית אותה אחרי נטילת הידיים." "אני זכיתי לשבת לידך", נזכרה גיטי, "ואני חושבת שהטבעת הייתה על השולחן, ליד הצלחת הסגולה."

"כן, כן" סבתא הנהנה. "אולי ראיתן את הטבעת, כסידרתן אתמול את השולחנות?" "לא היה אפשר לדאוג", חנה'לה בת השמונה הייתה הדוברת של כולנו, "היה חושך גמור. הדודות בקושי הצליחו לראות את הגביע על הקידוש ואת היין, לפני שעשינו 'לוויה' גדולה לכל השקיות עד הפח שבקבור בחצר."

תמונת המצב העגומה התבהרה לנו עד מהרה. כל שקיות הזבל שלנו, ושל בית המדרש והטיש הממוקם בסמיכות, דחוסות היטב בנתון הפח הטמון, על אלפי הצלחות הריקות, שאריות לרוטב ומאות הכוסות. כל אלו קוברים את אחרון הסיכויים למצוא טבעת אחת של זהה, יקרה מאוד מאוד לבעליה, הקבורה עמוק מתחת לכל הצחנה. נראה שמי שהמציא את הביטוי מחט בערימת שחת, התכוון בדיקו לזה.

אחר יציאת השבת התקשר אחד הבנים של סבתא לעריית בני ברק, למחלקת התברואה. הם שמעו את הסיפור, והסיכויים לחכות עם פניו הפח הטמון עד מאר בבוקר. בבוקר הגיע האוטו פח הזבל, ומספר בניי של סבתא טעו כפפות, סתמו נחיריים, והוציאו על הכביש עשרות שקיות אשפה. "כל שקית שאינה כחולה, היא לא שלנו", דוד יוסל היה פרקטי ועזר לכולם במלאכת המיון.

"אתם משהו?", עובד התברואה דפק כפפה בכפפה, וצפה מהצד בצוות המסור שנבר ונבר בכל השקיות, בלי לומר נואש. "משהו משהו, אתם?" העשיר את דברי ההתפעלות שלו, מאוצר המילים הרחב שלו. "משהו משהו משהו..." "מצאנו!!!"

יעגול קטן מכוסה שכבת שומן היה בידיים של דודי. הוא שפסף אותו קלות, עד שהזהב בהק מול השמש וסטורו את העיניים של כולם.

"ידעתי שתמצאו!" אמר ירון מהתברואה, מחא שוב כפפה אל כפפה, ורגע לפני שקפץ אל מקומו הקבוע מאחורי משאית האשפה הוא אמר: "כל הכבוד לכם. במסירות כזו, ידעתי שתמצאו את האבדה!"

שיירה קטנה חזרה אל הבית של סבתא, מביאים לה את האבדה שחזרה אליה עתה בפעם השלישית. טבעת קטנה, שהגיעה בפעם השלישית כי נכונים דברי הסבא, וכסף כשר אינו נאבד לעולם.

(ע"פ סיפור שהופיע בגיליון 'מרה לצמא' כ"ו באב תשע"ט, הובא במאמר מאת הרב פנחס זרביב שליט"א בספרו למעשה)...

כיבד את ה' בקביעת מקום לתפילה - ונושע מייד!!!

בשבוע שעבר הובא כאן מעשה על אברך ששמע על דבריו של הגה"צ ר' אברהם עמרם קוך זצוק"ל, שעל ידי כיבוד השם יתברך בחיזוק בהגעה לתפילה בזמן - זוכים לישועות גדולות, (הדברים מובאים בחלקם בספרים 'מעין אברהם' וב'צולתא דאברהם' ועוד) ואכן אברך זה התחזק בהגעה לתפילה לפני הזמן, ונושע מייד.

לאחר פרסום הדברים הגיע השבוע אברך חשוב ויקר, עם סיפור דומה, והרי הדברים לפניכם... לאחר חס וחסות דאשחק לדמתי לאחר התפילה על סדר לימודי את הגמרא במסכת ברכות (ז'): "א"ר חלבו אמר רב הונא כל הקובע מקום לתפילתו אלוקי אברהם בעזרו".

לאחר מכן יצאנו לטיול עם כמה חברים כשאני נכנס לרכב ראיתי חוברת סיכום של 'טור בית יוסף' על הלכות תפילה, פתחתי ונפתח לי בדיקו בסימן צ' סעיף י"ט ציטוט של הגמרא הנ"ל וביארו שם בטעם הדבר שהוא כבוד לתפילה, כמו שכתב רבינו יונה - שמראה בזה שמדקדק בתפילתו שגם בזה הוא נזהר שרוצה שתפילתו תהיה במקום מיוחד ע"כ.

לקראת סיום הטיול התפללנו ערבית בציון ר' מאיר בעל הנס. בקשתני מה' שאיר לי את העיניים לדעת במה להתחזק כדי להקל את הקושי בפרנסה... לאחר מכן חזרנו לרכסים ושוב למדתי על סדר לימודי את המשך הגמרא. "א"ל ההוא מרבנן וכו' מאי 'כרום זולות לבני אדם?' אלו דברים שעומדים ברמו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם". ומפרש רש"י "כגון תפילה שעולה למעלה".

וממשיכה הגמרא "ר' יוחנן ור'א דאמרי תרוייהו כיון שצטריך אדם לבריות פניו משתנות ככרום שנאמר כרום זולות לבני אדם". ומפרש רש"י: "כיון שצטריך אדם לבריות הוא זל בעיניהם".

אני מתבונן בדברים, וחש הארה משמיימים!!! אני אומר לעצמי, מאותו פסוק שלומדים על כבוד התפילה לומדים על כבוד האדם, ובבוקר למדתי שחלק מכבוד התפילה זה לקבוע מקום... אני עושה חשבון נפש לעצמי, שבעצם כל יום אני מוצא את עצמי מתפלל במקום אחר וכנראה שזו גם הסיבה לקושי בפרנסה...

תקופה אח"כ החלטתי לקבוע מקום לתפילה וב"ה עמדתי בזה בערך חודשיים (כמובן שזה דרש ממני, אך הבנתי שאם אני רוצה שהדברים יסתדרו למחר צריך לעשות בשבילם היום, השתולתי לדאוג שהדברים יעשו מהלילה וכמוכן שהתפלתי ע"ז) וכמובן, הישועה הגיעה מייד! ובאותם חודשיים הכסף פשוט רדף אחרינו אשתי קיבלה מספר עבודות מזדמנות שונות והרווחנו מעל 10,000 י"הר שנוצה להתחזק בכבוד התפילה ולהמשיך לראות את ישועות ד' יתברך. ע"כ מהאברך היקר, ישר כח לו על מסירת הדברים בעין יפה...

נשמה יתירה למאכל ומשתה וקדושתו מכל הזמנים

"אמר ריש לקיש נשמה יתירה ניתנה בו באדם בערב שבת, במוצאי שבת נוטלין אותה ממנו, שנאמר שבת וינפש, כיון ששבת וי אבדה נפש ע"כ. (תענית כ"ז). ופרש"י נשמה יתירה, שמרוחבים דעתו לאכילה ושתיה ע"כ.

וצריך להבין, מה זה שהנשמה יתירה, שהיא דבר רוחני, מרחבת דעתו של אדם לאכילה ושתיה גשמיים???

ונראה לפרש ע"פ מש"כ בפירוש אבני אליהו על סידור הגר"א (כסדר הקרבנות, פרשת התמיד) ז"ל, "את הכבש האחד וכו' ואת הכבש כו', הן סוד לחם ובשר, הכמה וגבורה בבוקר וערב, והעולם קיים על הקרבנות שאם אינה מוצאה דבר לאכלה אז ח"ו מכלה את הכל".

וכמו שהאדם צריך לאכילה ב' פעמים ביום, ואם לאו אזי נשמתו שורפת את הגוף, וכמ"ש הן הערבים תאכלו בשר ובבוקר תשבועו לחם, כן את הכבש האחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים, ולכן מיום שפסקו הקרבנות אין לך יום שאין קללתו מרובה מחברתה שאוכל בכל יום יום, ודבר שאין עושה פיחת אם אוכל ממנו בכל יום יום הקרן מתמעט והולך.

וכנגד תקנו תפלת שחרית ומנחה בין הערבים, ולכן עבר יומו בטל קרבנו, כמו מי שאינו אוכל היום אי אפשר לתקן מחר מה שנחלש גופו אתמול אפילו כשיאכל כפלים עכ"ל.

וא"כ פשוט שבשבת שנשמה יתירה ניתנת באדם, מתרחבת דעתו ומרגיש סיפוק וצורך באכילה ושתיה יתירה, בדי שלא ישרף הגוף מהעדר יתירה שבו.

עונג שבת מגדל ומרומם את יום השבת ועדיין מוטל עלינו לבאר, למה באמת ניתנת לנו ביום השבת הוספת נשמה רוחנית, המסייעת לאכילה ושתיה גשמיים כנ"ל.

הביאור הוא, שעל ידי האכילה ושתיה אנו מעבירים את יום השבת, ועל ידי התענוג והשמחה, מתגדלות ומתרוכמות יום השבת שהוא יום המלך. נמצא שעל ידי האכילה ושתיה, מסייעת הנשמה יתירה לקדושת היום. (ע"פ ספר 'אורות שבת' להרב יוסף אינגנבר שליט"א מליקווד...)

חברות "מעין עולם הבא" [ג' רפ"ם במסכת שבת] קד - קו
ניתן להירשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com
כל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676

עלון השבוע: לא נתרם!!!!!!
חלק נטרם לע"נ: משה בן הנס תורת. וזוגות רחל זינת בת נובור תורת.